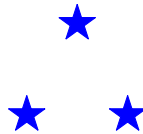

Chương 6

Sóng Gió Trong Bữa Tiệc Sinh Nhật

- * *Bữa tiệc sinh nhật sang trọng, lộng lẫy.*
- * *Dưới biết bao ánh mắt ngưỡng mộ*
- * *Nhưng mục phù thủy gian ác*
- * *Đã đưa ra lời nguyên ác độc*
- * *Sóng gió vô tình nổi lên*

VOL 6-1

Ngày đầu tiên sau lễ Giáng sinh.

Các học sinh của trường cấp ba Seoul lê cơ thể mệt mỏi (mắt thâm quầng, kiệt sức, ngáp ngủ) đến lớp học.

Trên con đường rợp bóng cây, Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh bước đi chậm chậm. Ánh nắng ban mai tươi mới chiếu rọi qua tán lá, lá cây rung lên như đang mỉm cười với nắng.

Đôi mắt của Hiểu Tranh cũng sáng lên. Vừa mới sáng sớm đã nhìn thấy Joon Ho đứng chờ dưới cổng. Không ngờ một người lạnh lùng như anh cũng đứng chờ ở đó. Chẳng không ngờ anh lại công khai nắm tay cô đi trên đường.

Dường như có phép thuật nào đó khiến những nơi mà họ đi qua trở nên im ắng không một tiếng động. Trong sự im ắng lạ thường ấy là những đôi mắt tròn tròn như sắp rơi con người ra ngoài.

Hoàng tử hắc mã Choi Joon Ho lạnh lùng nhất trường nắm tay thân mật với học sinh trao đổi Trung - Hàn, Tần Hiểu Tranh, nhân vật mới nổi của trường?

Có phải là nhìn nhầm không? Dường như tất cả mọi người đều có chung câu hỏi này.

Nhưng, sau vài lần dụi mắt, điều không muốn tin vẫn hiện ra trước mắt.

Trời ơi! Không thể tin được.

Những người “chứng kiến tận mắt” bắt đầu hành động!

Trước tiên, chỉ cách nửa tiếng sau khi nhìn thấy tận mắt, trang web của nhà trường đã tung tin “shock” này trên trang nhất. Sau đó, thông tin này đã được thông báo chi tiết trên đài phát thanh của trường trước giờ học. Buổi trưa, tạp chí mới ra lò của trường đã đăng tải bài viết về “mối tình Trung - Hàn”, ghi chép rất sâu sắc và sống động. Nói tóm lại, đâu đâu trong trường học cũng có thông tin về mối tình của Joon Ho và Hiểu Tranh.

Mối tình này đã làm tan nát trái tim của biết bao người mê đắm Joon Ho và mến mộ Hiểu Tranh. Không gian tràn ngập tiếng gào thét xé gan xé ruột.

Nhưng, điều đó vẫn chưa đủ gây chấn động, chuyện chấn động hơn vẫn còn ở phía sau.

Buổi trưa, Joon Ho gạt bỏ vẻ lạnh lùng thường ngày, công khai trả lời những câu hỏi của “giới truyền thông”.

Trong nhà ăn huyền ảo, Joon Ho và Hiểu Tranh ngồi cạnh một chiếc bàn ăn. Tất cả mọi ánh nhìn đều hướng về phía họ, sau đó...

Một bàn tay run rẩy đưa chiếc micro trước mặt Joon Ho: “Xin hỏi có phải hai người đang hẹn hò không?”.

Trời ơi! Gần như tất cả mọi ánh mắt ẩn chứa sự đáng thương đều nhìn về phía anh phóng viên rất có đạo đức nghề nghiệp này: Rõ ràng Choi Joon Ho nổi tiếng lạnh lùng, là tay Taekwondo siêu hạng, vậy mà còn dám phỏng vấn anh ấy trước mặt mọi người, quả nhiên là rất dũng cảm! Choi Joon Ho lạnh lùng nhìn tay phóng viên đang toát mồ hôi lạnh đến mức ướt cả áo, sau đó đưa tay...

“Đúng, tôi và cô ấy đang hẹn hò”. Joon Ho nắm tay Hiểu Tranh, “Cô ấy - Tàn Hiểu Tranh, là bạn gái của Choi Joon Ho tôi”.

Tất cả mọi người đều ngỡ ngàng.

Joon Ho kéo Hiểu Tranh đứng dậy, lạnh lùng nhìn xung quanh, sau đó nói bằng giọng nói lạnh lùng nhưng rất kiên định: “Nếu có ai dám động vào bạn gái của tôi thì nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho người đó”.

Tất cả mọi người đều rùng mình. Vốn dĩ có rất nhiều ánh mắt căm giận hướng về phía Hiểu Tranh, nhưng nghe Joon Ho nói vậy lại len lén nhìn sang

phía khác. Chỉ cần nghĩ thôi đã đủ sợ hãi lắm rồi, vì thế tuyệt đối không được động đến con ranh Trung Quốc này.

Nhưng trong nhà ăn lại có một người dùng ánh mắt như giết người gườm gườm nhìn Hiểu Tranh.

Tần Hiểu Tranh! Lee Ha Na này tuyệt đối sẽ không tha cho mày đâu.

Trong phòng ngủ.

Hiểu Tranh ngồi ngây người trước đèn suy ngẫm.

Da Woo đứng ở cửa, quả thực cô rất mâu thuẫn: Tội qua mình chưa giúp Hiểu Tranh giải thích với Chul Kang, mình phải nói với cô ấy như thế nào đây. Chắc cô ấy và Chul Kang không có gì, cô ấy vừa mới xác định tình cảm với anh họ mình rồi mà. Nghĩ vậy, Da Woo lấy hết dũng khí đi về phía Hiểu Tranh.

“Hiểu Tranh, xin lỗi cậu”. Da Woo cúi đầu nói.

“Ồ cậu về rồi à”. Hiểu Tranh chột bưng tỉnh.

“Mình xin lỗi, Hiểu Tranh, vì tối qua Ahn Jung đợi mình dưới cổng ký túc, trước đó không nói với mình là đi ăn rồi đi xem phim, lúc ấy mới kéo mình đi... mình quên không giúp cậu giải thích với Chul Kang”.

“Cái gì cơ? Vậy Chul Kang anh ấy...”, Hiểu Tranh đứng dậy. “Vậy thì chẳng phải anh ấy mất công chờ mình sao, anh ấy có hận mình không...”

“Xin lỗi.” Đôi mắt to tròn của Da Woo ánh lên một giọt nước mắt, cô sợ rằng sự sơ suất của mình khiến người bạn thân đau lòng. Cô nói rồi không kìm được nước mắt.

Hiểu Tranh nhìn Da Woo đang khóc vì áy náy, kéo tay cô và nói: “Mình không trách cậu, Da Woo à. Chỉ tại mình không tốt, đã nhận lời Chul Kang rồi lại nhận lời Joon Ho. Cậu không sai, đừng khóc nữa”.

“Hiểu Tranh, mình nhất định sẽ giúp cậu nói rõ ràng”.

“Không cần đâu Da Woo, mình sẽ xin lỗi anh ấy”. Nói xong Hiểu Tranh cúi đầu, mái tóc dài che khuất đôi mắt của cô, ánh đèn khiến bóng cô đổ dài trên tường.

VOL 6-2

Ánh đèn yếu ớt, mùi rượu thoang thoảng khắp căn phòng. Chul Kang ngồi trên tấm thảm trong phòng, rất nhiều vỏ chai vứt ngổn ngang trên nền nhà.

Từ trước tới nay anh chưa bao giờ biết rằng rượu lại ngon đến thế, chẳng trách mà rất nhiều người thích uống rượu. Anh cười mơ hồ rồi lại vớ lấy một chai rượu.

Không thể quên được thông tin gây chấn động toàn trường hôm ấy: Choi Joon Ho và Hiểu Tranh đang hẹn hò. Khi nghe thấy điều đó anh còn ngỡ rằng mình nghe nhầm. Nhưng những bài viết cùng những bức ảnh và cảnh tượng khiến người ta ngỡ ngàng trong nhà ăn khiến anh không thể không tin sự thật này.

Khoảnh khắc tận mắt nhìn thấy Joon Ho nắm tay cô ấy anh cảm thấy thật sự sốc, tim như ngừng đập, mạch máu trong toàn thân đông cứng, chỉ có cảm giác nhói đau lan ra khắp cơ thể...

Cô ấy và Joon Ho đang hẹn hò. Anh đau đớn nhắm mắt: Đây chính là lý do cô ấy lỡ hẹn sao? Nhưng... rõ ràng cô ấy đã nhận lời cùng mình đón Giáng sinh.

Về nhà bằng cách nào anh cũng lại không nhớ nữa? Phải làm thế nào đây? Anh đau đớn đến không thể nghĩ được nữa, cảm giác đau đớn này cứ tiếp diễn, phải làm thế nào mới có thể giảm được đây? Chẳng phải người ta nói say rồi thì sẽ quên đi tất cả sao? Vậy thì thử xem điều đó có đúng không...

“Chul Kang, em có thể vào được không?”, Hiểu Tranh gõ cửa phòng khép chặt.

Trong phòng không có động tĩnh gì. Nhưng rõ ràng là cửa mở, Hiểu Tranh do dự một lúc rồi đẩy cửa.

Trời ơi! Hiểu Tranh không thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình: Vỏ chai văng đầy đất, Chul Kang quần áo xộc xệch, mặt mũi đỏ lừ nằm vật dưới tấm thảm màu kem.

Đó, đó là Chul Kang sao? Là Chul Kang cao quý tao nhã, dịu dàng chu đáo của mình sao?

Hiểu Tranh bước vào phòng, ngồi xuống cạnh Chul Kang, nhẹ nhàng vỗ vào mặt anh ấy: “Chul Kang, anh mau tỉnh lại đi. Trời ơi! Anh chưa bao giờ uống rượu cơ mà, sao hôm nay lại uống nhiều thế này. Thực sự em cảm thấy rất có lỗi với anh”.

Chul Kang thấy đầu nặng như chì, anh mơ màng mở mắt, dường như nhìn thấy khuôn mặt của Hiểu Tranh, nhưng quả thực rất chóng mặt nên nhanh chóng thiếp đi.

Hiểu Tranh dùng khăn ướt lau mồ hôi cho Chul Kang, đắp chăn cho anh, sau đó để lại mẫu giấy trên chiếc tủ cạnh đầu giường.

Chul Kang.

Xin lỗi, xin hãy tha thứ cho sự lỡ hẹn của em. Em chỉ muốn nói xin lỗi, xin hãy tha thứ cho em.

Hiểu Tranh.

Lại là một buổi chiều tối với những ráng mây đỏ rực. Hiểu Tranh ôm tập bản nhạc nhẹ nhàng đi về phía hội trường. Khuôn mặt của cô ẩn chứa nụ cười ngọt ngào: Joon Ho đến nhà thi đấu chơi bóng rổ, hai người hẹn nhau lát nữa ăn tối.

Khi bước đến cửa hội trường, cô dừng bước.

Cửa mở, vậy thì... Chul Kang ở trong đó sao? Từ đêm Giáng sinh đến nay, mỗi lần nhớ tới sự lỡ hẹn của mình, cô lại thấy trái tim mình thắt lại: Phải đối diện với Chul Kang thế nào đây? Không biết anh ấy đã đọc lời nhắn chưa?

Chần chừ một lúc, cô nhẹ nhàng bước vào.

Trong hội trường rộng lớn có một hình bóng cô đơn. Chul Kang đứng cạnh cửa sổ, ngược nhìn ráng ngũ sắc cuối chân trời. Ánh chiều tà hắt vào cửa sổ, bao trùm lên người anh, trông anh giống như đang ngập chìm trong ánh sáng diệu kỳ. Khoảnh khắc ấy, Hiểu Tranh bỗng thấy dường như anh không tồn tại, đó chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Cảm giác có người nhìn mình, anh từ từ quay người lại. Anh lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt ẩn chứa nỗi u buồn và đau xót không thể kìm nén được.

Hiểu Tranh ngây người. Đó không phải là ảo ảnh mà là Chul Kang thật. Nhưng anh ấy... thật tiêu tụy, thật cô đơn... Vì mình ư? Bỗng nhiên cảm giác tội lỗi dấy lên trong lòng Hiểu Tranh.

Cô hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí bước về phía anh...

“Em đến rồi à”. Chul Kang cười nhạt, nhưng không rời mắt khỏi cô.

“Vâng”. Hiểu Tranh ngây người nhìn anh, không biết nên nói gì.

“Chúc mừng em”. Chul Kang cười.

“Gì ạ?”. Hiểu Tranh kinh ngạc ngẩng đầu.

“Tuy bề ngoài Joon Ho rất lạnh lùng, nhưng thực ra cậu ấy là một người rất trọng tình cảm. Anh tin nhất định cậu ấy sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với em”. Chul Kang cười “Chắc chắn hai người sẽ rất hạnh phúc”.

Bỗng nhiên Hiểu Tranh thấy mắt mình nhạt nhòa, như có một làn sương mù bao phủ. Chul Kang không hề trách móc, không tức giận, đến bây giờ vẫn còn nghĩ cho mình. Vì sao lúc nào anh ấy cũng nghĩ cho người khác? Bỗng nhiên, Hiểu Tranh thấy mình thật độc ác.

“Em xin lỗi, hôm ấy đã lỡ hẹn”. Cô bặm chặt môi, khẽ nói. Thú thực cô không có dũng khí nhìn thẳng vào mắt anh. Cô chỉ có thể cúi đầu nhìn xuống đất. Trong lòng có hàng nghìn hàng vạn nỗi day dứt, áy náy, nhưng cô phải chọn Joon Ho.

Chul Kang lặng lẽ nhìn cô. Khuôn mặt của cô ấy thật nhợt nhạt đôi môi cũng sắp bị cắn đến bật máu rồi. Cô ấy cũng buồn vì mình sao? Anh gượng cười khổ sở, nhưng anh không muốn cô phải buồn một chút nào.

“Không sao, anh không sao thật mà”. Anh mỉm cười, đưa tay vuốt tóc cô: “Chúng ta là bạn tốt, đúng không? Anh sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt ấy mà tức giận đâu”.

Hiểu Tranh ngược đôi mắt đắm lệ nhìn anh. Ánh mắt của anh rất chân thành, nụ cười của anh cũng rất dịu dàng... Cô không tìm được, nước mắt cứ tuôn rơi.

“Chul Kang, anh đừng đối xử với em tốt như thế”. Hiểu Tranh vừa khóc vừa nói.

Chul Kang thở dài, khẽ đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt xinh đẹp của cô: “Dĩ nhiên anh sẽ đối xử tốt với em rồi. Anh sẽ mãi là bạn tốt của em, sau này cũng vậy mãi mãi đối xử tốt với em”.

Hiểu Tranh cảm thấy vô cùng xúc động. Mình thật may mắn vì có được người bạn tốt như thế này. Cảm kích ngàn lần nhưng không thể báo đáp, chỉ có thể thầm chúc phúc cho Chul Kang mong anh ấy sớm có hạnh phúc của mình...

VOL 6-3

Mặt trời lặn.

Cuối cùng cũng đến lúc tan học, không khí trong trường bắt đầu náo nhiệt hẳn lên.

Hiều Tranh thu dọn sách vở xong xuôi, vừa bước ra khỏi phòng học thì nhìn thấy Joon Ho đứng tựa người ở cầu thang chờ mình.

“Sao anh lại sang đây?”. Hiều Tranh vui vẻ đi về phía anh. Anh và cô không học cùng một tòa nhà, bình thường đều hẹn nhau ở sân vận động. Hôm nay là lần đầu tiên anh đến cửa phòng học đón cô.

Anh mỉm cười, khoác vai cô đi xuống: “Gọi điện thoại thấy em tắt máy nên sang đây”.

“Ôi, quên không mở máy”. Cô lè lưỡi, ngượng ngùng nói.

“Cô nàng ngốc nghếch”. Anh bóp mũi cô thân mật, sau đó áy náy nói: “Chiều nay đội bóng phải đi ra ngoài tập vì thế không cùng ăn tối được rồi”.

“Không sao đâu”. Cô cười: “Vì muốn nói cho em biết điều này mà anh chạy sang đây sao?”.

Anh gật đầu.

Hiều Tranh mỉm cười ngọt ngào, anh coi trọng cô như vậy khiến cô thấy rất hạnh phúc.

Hai người sánh vai đi giữa sân trường trên đường đi thu hút không ít ánh nhìn. Đôi trai tài gái sắc này đến nay vẫn là cặp đôi thu hút sự chú ý nhất trường.

Cùng nhau đi tới con đường thông với hội trường, Joon Ho lưu luyến nói: “Anh đi đây”.

Hiều Tranh nhăn mũi, cười và nói: “Anh mau đi đi, có phải là không gặp mặt nhau nữa đâu. Em phải đi luyện đàn đây”.

Joon Ho mỉm cười vẫy tay, sau đó quay người đi.

Hiều Tranh dõi theo hình bóng của anh, sau đó đi về phía phòng đàn.

Một người đàn ông trung niên mặc complet chỉnh tề, đứng dưới cây cỏ thụ bên đường. Nhìn thấy Hiều Tranh, ông ta vội đi về phía cô.

“Xin hỏi cô có phải là Tân Hiều Tranh không?”. Người đàn ông trung niên cúi người chào Hiều Tranh.

Hiều Tranh giật nảy mình, vội cúi đầu đáp lại rồi nghi ngờ nói: “Đúng vậy, xin hỏi có chuyện gì không ạ?”.

Người đàn ông trung niên bình tĩnh nói: “Chủ tịch hội đồng quản trị của chúng tôi muốn nói chuyện với cô”. Nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của Hiểu Tranh, ông ta giải thích: “Chủ tịch hội đồng quản trị của chúng tôi chính là mẹ của cậu Joon Ho”.

Hiểu Tranh sửng người. Cô hoàn toàn không thể ngờ rằng mẹ của Joon Ho lại tìm mình nói chuyện. Vì sao bà ấy lại muốn nói chuyện với mình nhỉ? Hiểu Tranh cảm thấy bất an khi leo lên chiếc xe sang trọng ấy, trong lòng vẫn còn rất nhiều nghi vấn chưa có lời giải đáp.

Chiếc xe lái thẳng vào trung tâm thành phố. Hiểu Tranh xuống xe, cô được đưa đến một quán cà phê sang trọng.

“Mời ngồi bên này”. Người đàn ông trung niên đưa Hiểu Tranh đến trước một căn phòng tĩnh lặng.

Ông ta nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó đẩy cửa, nói với người phụ nữ cao quý giống như nữ hoàng đang ngồi trong đó: “Thưa chủ tịch, cô Tần đến rồi”.

Người phụ nữ ấy gật đầu, sau đó người đàn ông trung niên đưa Hiểu Tranh tới mới rời đi.

Hiểu Tranh hít một hơi thật sâu rồi cúi đầu chào: “Chào bác, cháu là Tần Hiểu Tranh. Nghe nói bác có chuyện cần tìm cháu?”.

“Mời ngồi”. Người phụ nữ lịch sự mời Hiểu Tranh ngồi.

“Cảm ơn bác”. Hiểu Tranh khẽ ngồi xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn bà ta.

Mẹ của Joon Ho mặc một bộ váy sang trọng, trên vai là chiếc khăn lông thú quý giá. Trông bà ta rất trẻ, là một người phụ nữ rất xinh đẹp, gợi cảm. Nhìn bà ta, Hiểu Tranh đã biết vẻ ngoài ưu tú của Joon Ho do đâu mà có. Chỉ có điều, tuy bà ta tỏ ra rất lịch sự, khách khí nhưng ánh mắt lại ẩn chứa vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Han Je Jin ngấm nhìn cô gái trước mặt, cũng chẳng có gì là tuyệt sắc giai nhân. Bà ta thật không hiểu vì sao Joon Ho lại từ bỏ Lee Ha Na vừa xinh đẹp dịu dàng lại vừa xuất thân cao quý mà chọn cô gái này.

“Quả thực hơi mạo muội khi mời cô tới đây, mong cô không giận”. Giọng điệu của bà ta rất khách sáo, lịch sự.

“Sao cháu có thể giận được ạ”. Hiểu Tranh vội cười và đáp.

“Chắc cô đã biết tôi là mẹ của Joon Ho rồi chứ”. Han Je Jin nhìn Hiểu Tranh rồi chậm rãi nói.

“Vâng ạ”. Hiểu Tranh lễ phép đáp lại, không có những lời nói thừa, cũng không lúng túng hốt hoảng, chỉ lặng lẽ chờ mẹ Joon Ho nói tiếp.

Thấy Hiểu Tranh đối đáp khéo léo, Han Je Jin thoáng ngạc nhiên. Bà ta ngồi thẳng lưng, ngắm nhìn cô gái Trung Quốc này một lần nữa: Không sai, quả thực cô ta không phải là rất xinh đẹp, nhưng những đường nét thanh tú trên khuôn mặt lại rất ưa nhìn, hơn nữa, giữa đôi lông mày toát lên vẻ thần kỳ khó diễn tả thành lời. Điều khiến bà thích nhất là khí chất của cô ta: ẩn chứa trong sự hiền thực là vẻ mạnh mẽ, quật cường, hoạt bát nhưng không mất đi sự bình tĩnh. Rất ít cô gái có thể biểu hiện một cách đúng mực, tự nhiên như thế này trước mặt mình. Dường như bà ta đã hiểu vì sao cô gái trước mắt lại chiếm được trái tim của con trai mình. Tuy nhiên, bà ta không quên mục đích của cuộc nói chuyện này. Bà ta vẫn phải tiếp tục.

“Nghe nói cô Tần đang hẹn hò với con trai tôi?”.

Hiểu Tranh gật đầu.

Han Je Jin cười nhạt: “Chỉ vì quan tâm đến Joon Ho nên tôi mới đường đột như thế này. Có điều, Joon Ho nhà chúng tôi lần đầu tiên có bạn gái, người làm mẹ như tôi sao có thể không quan tâm được? Tôi tìm hiểu bạn gái của con trai mình một chút cũng không có gì là sai trái chứ?”.

Hiểu Tranh cười: “Vâng, cháu hiểu ạ”.

“Không biết bố mẹ của cô Tần làm nghề gì?”. Han Je Jin mỉm cười hỏi.

Hiểu Tranh sửng người: Điều tra về thân thế của mình sao? Hiểu Tranh bặm môi, sắc mặt hơi nhợt nhạt, nhưng vì lễ phép, cô vẫn chậm rãi nói: “Bố cháu là nhạc trưởng chỉ huy dàn nhạc. Mẹ cháu là nghệ sĩ đàn tranh”.

“Vây à”, Han Je Jin gật đầu, vẻ mặt càng thân thiện hơn. Thì ra xuất thân trong gia đình âm nhạc, chả trách mà trong tư liệu của cô ta ghi đã từng giành được không ít giải thưởng lớn. Xuất thân như thế này cũng không phải là thất lễ.

“Chỉ có điều, năm cháu tám tuổi, bố mẹ cháu đã qua đời vì tai nạn giao thông”. Hiểu Tranh nhìn thẳng vào mắt bà ta, chậm rãi nói. Dường như giọng nói có chút lạnh lùng. Xuất thân như thế này chắc chắn không phải là điều mà bà ta mong muốn.

Han Je Jin tròn mắt ngạc nhiên. Trong tư liệu mà bà ta điều tra được không nói đến điều này. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Hiểu Tranh, trong lòng bà ta cảm thấy có chút thương xót. Nếu không vì Joon Ho thì bà ta thích cô gái này. Trong tư liệu điều tra đã nói rất rõ ràng cô bé này là một người ngoan ngoãn, học giỏi, rất có triển vọng trong lĩnh vực nghệ thuật, giành được không ít giải

thường lớn, hơn nữa lại còn là học sinh trao đổi Trung - Hàn. Nếu là một đứa trẻ mồ côi thì lại càng đáng quý. Nhưng nếu là con dâu thì xuất thân như vậy hoàn toàn không thể được.

Bà ta nhìn Hiểu Tranh một lúc rất lâu rồi chân thành nói: “Nhưng cháu vẫn sống rất tốt, ta thấy cháu đã không phụ sự kỳ vọng của bố mẹ mình”.

Nhắc đến bố mẹ, Hiểu Tranh thấy mắt cay cay.

Mẹ của Joon Ho bình tĩnh nói tiếp: “Ta biết cháu đến đây du học với tư cách là học sinh trao đổi Trung - Hàn. Điều đó thật không dễ dàng gì. Vì thế cháu càng nên trân trọng cơ hội này, tập trung toàn bộ tinh thần vào việc học mới đúng. Bây giờ cháu và Joon Ho qua lại với nhau có phải là không đúng lúc không?”.

Khuôn mặt của Hiểu Tranh ẩn chứa sự tổn thương. Cô đã hoàn toàn hiểu ý của mẹ Joon Ho. Qua cách nói chuyện có thể biết được rằng chắc chắn họ đã điều tra về mình. Điều đó khiến cô có cảm giác bị sỉ nhục. Hơn nữa, những lời nói nghe có vẻ như quan tâm này thực chất là muốn nhắc nhở cô không nên qua lại với Joon Ho, nó càng khiến cô hiểu hơn về tính chân thực của những cảnh coi trọng xuất thân môn đăng hộ đối trên ti vi. Rõ ràng thân phận mồ côi của mình chính là nguyên nhân khiến mẹ Joon Ho phủ nhận mình. Tuy từ nhỏ đến lớn, Hiểu Tranh luôn luôn khắc sâu trong lòng những lời mẹ nói trước lúc lâm chung, không vì thân phận mồ côi mà tạo ra nỗi ám ảnh tâm lý cho mình. Nhưng bây giờ, cô đã bị tổn thương vì xuất thân mồ côi đó.

Cố gắng để giữ cho bản thân thật bình tĩnh, Hiểu Tranh từ tốn nói: “Nếu bác lo lắng việc học hành của chúng cháu thì xin bác hãy yên tâm. Cháu và Joon Ho đều nhìn nhận tình cảm một cách rất lý trí. Chúng cháu chỉ giám sát lẫn nhau, khích lệ lẫn nhau, sẽ không vì điều đó mà ảnh hưởng đến học tập. Nếu...”. Hiểu Tranh ngừng lại một lát rồi kiên định nói: “Nếu xuất thân của cháu khiến bác thấy cháu không xứng với Joon Ho, vậy thì xin bác hãy nói với Joon Ho chứ không nên nói với cháu. Nếu Joon Ho quyết định từ bỏ thì cháu không còn gì để nói, cháu quyết không bám lấy anh ấy. Nếu anh ấy không từ bỏ, vậy thì cháu sẽ càng không từ bỏ”.

Những lời nói thẳng thắn của Hiểu Tranh khiến Han Je Jin không biết nói gì. Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Hiểu Tranh, bà ta biết mình đã làm tổn thương cô gái này. Chỉ có điều, vì Joon Ho, bà ta phải nhẫn tâm một chút.

Hiểu Tranh đứng dậy, lễ phép cúi chào rồi nói: “Nếu bác không có chuyện gì nữa thì cháu xin phép về trước”.

“Thôi được vậy thì để ta bảo lái xe đưa cháu về”. Han Je Jin nói rồi gọi điện thoại cho người đàn ông trung niên đang đứng chờ ngoài cửa vào.

“Hãy đưa cô Tần về”. Dặn dò xong, bà ta nhìn Hiểu Tranh.

Hiểu Tranh đứng thẳng người, ngẩng cao đầu đi ra ngoài. Nhưng trái tim của cô đã bị tổn thương.

VOL 6-4

Tại nhà họ Choi.

Phòng ăn rộng lớn tràn ngập trong ánh sáng lung linh của chiếc đèn thủy tinh trên trần nhà. Trên chiếc bàn ăn kiểu Tây sang trọng bày rất nhiều món ăn ngon. Mọi người ngồi trên ghế của mình, lặng lẽ dùng bữa.

Theo thường lệ, bảy giờ tối thứ bảy là ngày mà cả gia đình quây quần ăn cơm. Trong ngày này, nếu không có chuyện gì đặc biệt, tất cả mọi người đều phải về nhà ăn cơm đúng giờ. Hôm nay là thứ bảy, vì vậy mà mặc dù rất không muốn xa Hiểu Tranh nhưng Joon Ho vẫn phải về nhà đúng giờ.

Han Je Jin cố làm ra vẻ thản nhiên hỏi: “Hôm nay là ngày bao nhiêu nhỉ? Mẹ bạn đến nỗi quên cả ngày tháng”.

“Ngày mùng sáu tháng mười một”. Joon Ho đáp.

“Hà? Đã mùng sáu tháng mười một rồi cơ à, vậy thì” Han Je Jin đặt đũa xuống, cười và nói: “Tuần sau là sinh nhật của Joon Ho rồi”.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu.

Joon Ho không nói gì nhưng trong lòng cảm thấy chua xót. Sinh nhật ư? Ngay cả bản thân mình cũng quên rồi. Dường như ngay từ khi còn nhỏ sinh nhật của mình đã không được coi trọng. Sau khi anh trai mất, chẳng có ai nhớ tới nó nữa. Vì sao hôm nay mẹ lại nhớ đến nó?

Bà nội vui vẻ nói: “Đúng vậy, Joon Ho của chúng ta sắp mười tám tuổi rồi”.

“Mười tám tuổi là người lớn rồi. Joon Ho thực sự đã lớn rồi”. Han Je Jin mỉm cười nói: “Joon Ho sẽ nhanh chóng yêu rồi kết hôn, sau đó kế thừa sự nghiệp của gia tộc”.

“Mẹ, mẹ nói gì thế”. Joon Ho cảm thấy không tự nhiên khi nghe những lời nói này.

“Còn gì nữa? Đó là những chuyện mà bất kỳ ai cũng phải trải qua”. Han Je Jin cười, sau đó nói với cả nhà: “Thưa bố mẹ, hôm nay có tất cả mọi người ở đây, con sẽ nói dự định của mình. Joon Ho nhà chúng ta và Ha Na cũng đã qua lại rất lâu. Bây giờ Joon Ho sắp mười tám tuổi rồi, chi bằng nhân ngày sinh nhật đính hôn với Ha Na? Hơn nữa bên nhà Ha Na cũng có ý này”.

Đính hôn? Mọi người đều hướng ánh mắt kinh ngạc về phía Han Je Jin. Joon Ho thì giật nảy mình.

“Ha Na rất xinh. Tính nết lại dịu dàng, chân thật. Hơn nữa tập đoàn điện tử nhà họ Lee cũng là doanh nghiệp nổi tiếng. Nói đi nói lại, con bé rất hợp với Joon Ho nhà chúng ta. Mọi người thấy có đúng không?”.

Cách nói của bà ta nghe như có vẻ hỏi ý kiến của mọi người nhưng mọi người đều biết, chẳng qua bà ta chỉ hỏi cho có mà thôi. Trên thực tế bà ta đã tự mình quyết định tất cả. Chỉ có điều, quả thực điều kiện của Ha Na rất tốt, ông bà nội đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Mẹ! Vì sao mẹ lại đưa ra đề nghị hoang đường như thế?” Joon Ho bất mãn nói.

“Hoang đường?”. Han Je Jin chau mày nhìn con trai.

“Con và Ha Na không hề qua lại với nhau như mẹ nói. Chúng con chỉ có thể miễn cưỡng gọi là bạn mà thôi, sao có thể đính hôn được?”.

“Chẳng phải các con suốt ngày ở bên nhau sao? Trông hai đứa rất thân thiết”.

Joon Ho thở dài, rõ ràng là Ha Na được sự đồng ý của mẹ nên lúc nào cũng bám lấy mình. Chỉ vì tôn trọng ý kiến của mẹ nên mình bắt buộc phải cho cô ta đi theo.

“Mẹ, con và Ha Na sẽ không đính hôn. Con không thích cô ta. Hơn nữa...”. Joon Ho chần chừ một lúc, cuối cùng cũng nói: “Con đã có người yêu rồi”. Nói xong, anh không kìm được nở nụ cười ngọt ngào.

Cái gì? Mọi người đều hướng ánh mắt về phía anh.

“Đó là cô gái như thế nào?”. Choi Jung Woon nhìn Joon Ho rồi chậm rãi hỏi.

Bố của Joon Ho - Choi Jung Woon là viện trưởng của bệnh viện Seoul, là một bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng trong giới y học của Hàn Quốc. Nhưng mấy năm trước ông lại phải giương mắt nhìn đứa con trai mà mình yêu quý nhất, tự hào nhất tắt thở trước mắt mình. Từ lúc ấy, ông rất ít khi ở nhà, dường như không bao giờ hỏi những chuyện trong nhà. Nhưng khi Joon Ho nói có người

yêu, khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc. Đó là nụ cười hạnh phúc chưa bao giờ xuất hiện trên khuôn mặt của anh. Từ sau khi Joon Ha mất, chưa bao giờ thấy Joon Ho cười thật lòng. Vì thế ông không kìm được hỏi.

Joon Ho ngạc nhiên nhìn bố, sau đó mỉm cười nói: “Cô ấy là một cô gái Trung Quốc, thông minh, học giỏi, kiên cường, tự lập, rất chín chắn, cũng... rất xinh đẹp”. Trong mắt Joon Ho, Hiểu Tranh là cô gái xinh đẹp nhất.

“Vậy sao?”. Choi Jung Woon gật đầu. Cô gái có thể khiến Joon Ho yêu quý đến thế chắc chắn là một cô gái rất ưu tú.

“Khi nào rảnh đưa con bé đến nhà chơi”.

Joon Ho vui mừng nhìn bố, hoàn toàn không thể ngờ rằng một người nghiêm khắc như bố lại chủ động muốn gặp Hiểu Tranh. Vậy thì bố không đồng ý đính hôn rồi?

“Vâng ạ, con cảm ơn bố”. Joon Ho vui vẻ nói.

Khuôn mặt rạng rỡ của anh khiến bố cũng thấy vui. Ông bà nội cũng vui vẻ mỉm cười.

Han Je Jin hơi tức giận, cũng hơi ngạc nhiên. Bà ta không hiểu vì sao một người không hề hỏi han đến chuyện gia đình như chồng mình vì sao hôm nay lại quan tâm đến chuyện này. Đáng giận hơn là ông ta không thêm quan tâm đến đề nghị mình đưa ra mà lại còn muốn gặp con bé Trung Quốc ấy.

“Con bé đó không được”. Han Je Jin nói như đinh đóng cột.

“Mẹ, vì sao lại không được? Mẹ đã gặp cô ấy đâu”. Joon Ho khẩn thiết nói: “Mẹ gặp cô ấy đã rồi nói, chắc chắn mẹ sẽ thích cô ấy”.

Han Je Jin im lặng một lúc rồi nói: “Con dâu của nhà họ Choi chúng ta tuyệt đối không thể là một đứa trẻ mồ côi”.

Trẻ mồ côi? Ông bà nội tròn mắt ngạc nhiên.

“Mẹ, có phải mẹ đã gặp Hiểu Tranh rồi không?”. Joon Ho sa sầm mặt xuống, lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, vì quan tâm đến con nên mẹ đã gặp nó rồi. Con yên tâm, mẹ không hề làm cho nó khó xử. Chỉ có điều mẹ tuyệt đối không đồng ý cho hai đứa qua lại với nhau”.

Joon Ho nhìn mẹ bằng ánh mắt phẫn nộ: “Sao cô ấy có thể không khó xử được? Mẹ... mẹ thật quá đáng”. Joon Ho hít một hơi thật sâu rồi kiên định nói:

“Tóm lại con tuyệt đối không đính hôn với Ha Na, con nhất định sẽ ở bên Hiếu Tranh”.

Han Je Jin trợn mắt nhìn anh. Tuyệt đối không? Nhất định sẽ? Joon Ho dám nói những lời ấy với mình. Trời ơi! Đúng là không thể tin được.

“Con có thái độ gì vậy, nói những lời như thế với mẹ mà nghe được sao?”. Han Je Jin tức đến nỗi tay run lên.

Joon Ho đau đớn nhắm mắt. Không thể nào quên được giây phút lúc anh trai mới mất, mẹ đã gào lên với mình: “Tại mày, chính mày đã hại chết Joon Ha”. Khoảnh khắc ấy người anh chờ đợi, anh chỉ thấy trái tim của mình đau đớn đến nỗi có thể chết ngay tức khắc. Không thể trả cho mẹ một người con trai ưu tú như Joon Ha, vậy thì chí ít cũng để cho mẹ vừa lòng. Vì thế, sau khi anh trai qua đời, anh không hề làm trái lời mẹ. Nhưng lẽ nào mình phải đền đáp bằng cả tình yêu của mình sao? Không được, tuyệt đối không thể được. Mình đã được nếm trải mùi vị của hạnh phúc, mình không thể sống vô nghĩa như trước đây được.

“Mẹ, con rất tôn trọng mẹ, nhưng...”.

Han Je Jin lập tức ngắt lời anh: “Nếu đã tôn trọng mẹ, vậy thì hãy đính hôn với Ha Na”.

“Chuyện này con không thể nghe mẹ được, con nhất định sẽ ở bên Hiếu Tranh”.

Đột nhiên không khí đông cứng lại, hai mẹ con không ai chịu nghe ai. Ông bà nội nhìn nhau, không biết phải làm thế nào.

Cuối cùng, một giọng nói uy nghiêm phá tan sự im lặng bức bối này: “Chuyện đính hôn để sau hãy bàn tiếp còn về cô gái mà Joon Ho nói, gặp mặt trước đã rồi nói”.

Viện trưởng Choi nói xong đứng dậy rời khỏi phòng ăn. Han Je Jin thậm chí còn chưa kịp phản đối. Ông bà nội thở dài rồi cũng đi lên tầng.

Joon Ho nhìn khuôn mặt tím ngắt của mẹ, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, con xin lỗi vì đã làm mẹ giận, nhưng lần này nghe lời bố được không ạ?”.

Thấy mẹ không nói gì, anh thở dài rồi nói: “Mẹ, con về trường đây”. Han Je Jin nhìn bàn ăn trống trơn, bỗng nhiên cảm thấy bất lực. Bà ta nhắm mắt, ngã người vào thành ghế, bắt đầu chìm vào hồi ức...

Trước năm hai mươi hai tuổi, một cô gái trẻ trung xinh đẹp như bà đã yêu và kết hôn với Choi Jung Woon đẹp trai, tài giỏi. Sau khi được gả vào nhà họ Choi, dựa vào gia thế hiển hách và nguồn tài sản kếch xù của gia tộc mà một người

vốn thông minh, năng động như bà nhanh chóng tiếp quản sự nghiệp của nhà họ Choi. Dưới sự điều hành của bà, tập đoàn nhà họ Choi ngày càng lớn mạnh, khiến những người vốn không phục không còn bàn tán nữa. Người chồng không thích kinh doanh cũng có thể toàn tâm toàn ý chuyên tâm nghiên cứu y học. Sau khi Joon Ha và Joon Ho chào đời, cuộc sống càng hạnh phúc hơn. Joon Ha từ nhỏ đã bộc lộ tài năng âm nhạc đáng ngạc nhiên. Còn nhỏ như vậy mà đã trở thành nghệ sĩ violon nhí thiên tài, nổi tiếng thế giới. Bà không thể diễn tả được mình yêu đứa con trai này như thế nào... Nhưng vì một vụ tai nạn mà cuộc sống đã thay đổi. Joon Ho trẻ con vì bị mẹ trách mắng mà giận dữ bỏ nhà ra đi. Joon Ha lo lắng đuổi theo em và đã bị tai nạn. Joon Ha đã ra đi như thế. Điều đó khiến Han Je Jin cảm thấy thế giới sụp đổ. Trên thực tế, cuộc sống bây giờ cũng không khác cuộc sống đã bị hủy diệt là bao: Chồng thường xuyên không về nhà. Con trai bắt đầu không nghe lời. Không khí trong nhà lạnh như băng. Mọi người đều trở nên lạnh lùng và xa cách. Cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa đây...

Nếu... Joon Ha còn sống thì tốt biết bao. Nghĩ đến đứa con đã chết, Han Je Jin không kìm được nước mắt.

Nhưng, Joon Ha đã không còn nữa. Joon Ho chính là đứa con trai duy nhất của mình. Làm sao có thể để nó ở bên một đứa trẻ mồ côi được? Được, nếu con trai đã không nghe lời, vậy thì hãy để con bé kia tự rút lui...

Nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt, Han Je Jin lại trở về với vẻ cao quý lạnh lùng.

VOL 6-5

“Tiệc sinh nhật?”.

Trong nhà ăn yên tĩnh, bỗng nhiên Da Woo hét toáng lên khiến mọi người xung quanh đều hướng ánh mắt về phía cô.

Hiểu Tranh vội bịt miệng cô ấy: “Cậu nói khê thôi chứ xấu hổ chết đi được”.

Joon Ho gờm gờm nhìn Da Woo. Đồ đáng ghét, rõ ràng biết là cuộc hẹn hò ngọt ngào của người ta, vậy mà còn đi theo làm “kỳ đà”. Nếu biết yên tĩnh làm “kỳ đà” thì không nói làm gì, nhưng lại còn hét toáng lên một cách thô thiển, hại mình và Hiểu Tranh đều mất mặt.

Da Woo gạt tay Hiểu Tranh, ngượng ngùng nói: “Người ta đâu có cố tình. Chỉ tại lời nói của anh Joon Ho khiến người ta quá ngạc nhiên”.

“Vì sao?”. Hiểu Tranh ngạc nhiên hỏi. Với hoàn cảnh của Joon Ho thì tổ chức một bữa tiệc sinh nhật là chuyện rất bình thường. Một người cũng xuất thân giàu có, biết nhiều phép tắc như Da Woo mà hét toáng lên như vậy thì quả là khiến người ta không khỏi ngạc nhiên.

“Đó là bởi vì...”. Da Woo cẩn thận liếc nhìn Joon Ho rồi mới nói: “Từ trước tới nay anh Joon Ho chưa bao giờ tổ chức sinh nhật”.

“Thật sao?”. Hiểu Tranh ngạc nhiên nhìn Joon Ho.

Joon Ho lặng lẽ gật đầu, trong lòng thoáng một chút chua xót.

Tuy gia đình rất giàu có nhưng thực sự anh chưa bao giờ tổ chức tiệc sinh nhật. Vì sao ư? Bởi vì anh có một người anh trai quá xuất sắc, quá hoàn mỹ. Ngay từ khi còn rất rất nhỏ, anh đã biết ánh mắt của mọi người đều chỉ hướng về anh trai mình. Dường như đã quên nhà họ Choi còn có một cậu con trai nữa. Mặc dù anh cũng học rất giỏi, tài nghệ của anh cũng rất xuất sắc. Nhưng anh chỉ có thể giấu tài năng của mình dưới cái bóng của chàng trai thiên tài Choi Joon Ha. Sinh nhật của anh muộn hơn sinh nhật của Joon Ha nửa tháng. Hàng năm, cứ đến sinh nhật của Joon Ha là mọi người lại tổ chức tiệc chúc mừng long trọng, mời rất nhiều khách đến dự. Joon Ha cũng biểu diễn violon trong bữa tiệc, sau đó là vô số lời tán thưởng và những ánh mắt ngưỡng mộ, đố kỵ. Còn đến sinh nhật của anh, vì vừa mới tổ chức tiệc sinh nhật cho anh trai nên mọi người không muốn bày vẽ nữa. Mặc dù anh trai cũng phản đối rất nhiều lần nhưng tình hình vẫn vậy. Vì thế... bỗng nhiên anh mỉm cười bí hiểm: Đột nhiên năm nay mẹ muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho mình quả thực khiến người ta không khỏi ngạc nhiên, chẳng phải sao?

“Anh, anh đã nghĩ đến việc vì sao bác lại làm như thế không?”. Da Woo nghĩ đến bà bác vô cùng xinh đẹp nhưng lại thông minh đến đáng sợ mà thấy rùng mình.

Joon Ho cười, dù mẹ có dự định gì thì mình cũng sẽ không thay lòng. Anh nắm chặt tay Hiểu Tranh, kiên định nói: “Trong bữa tiệc sinh nhật của mình, anh sẽ chính thức giới thiệu Hiểu Tranh với mọi người”.

Hiểu Tranh hơi run run. Nhìn thẳng vào mắt Joon Ho, cô thấy được sự triu mến và kiên định của anh, khóe môi khẽ nở nụ cười rạng rỡ, nắm chặt tay anh...

Nên mua quà gì tặng sinh nhật đây? Hiểu Tranh nghĩ mãi không ra.

Cô đã dành một buổi tối để rủ Da Woo đi dạo phố, chuẩn bị quà sinh nhật cho Joon Ho, nhưng không phải là đồ quá bình thường thì là giá quá đắt khiến

cô không thể mua được. Vì thế đi lòng vòng suốt cả buổi mà không mua được gì.

Cô và Da Woo mệt nhừ, ngả người vào cửa kính của cửa hàng lưu niệm. Hai người đều thấy chân nhũn ra.

“Hay là ngày mai chúng ta đi mua có được không?”.

Da Woo đắm chân rồi nói.

Hiều Tranh quay sang nhìn Da Woo với vẻ mặt đầy áy náy. Đúng lúc cô định nói thì ánh mắt đã bị cuốn hút bởi chiếc tủ kính phía sau. Cô vội quay người lại, chăm chú nhìn thứ ánh sáng rực rỡ phát ra từ tủ kính.

Chiếc tủ kính dưới ánh đèn sáng rực có bày một vật bằng thủy tinh. Một chiếc móc khóa hình trái tim nằm gọn trong chiếc hộp vô cùng tinh xảo.

Một trái tim lung linh trong suốt, một trái tim không vết.

Đột nhiên, đôi mắt của Hiều Tranh lóe lên một thứ ánh sáng kỳ lạ. Cô không kìm được kéo Da Woo vào cửa hàng.

Nhân viên cửa hàng đang chuẩn bị đóng cửa. Hiều Tranh vội nói: “Xin hãy chờ một chút, có thể cho tôi xem chiếc móc khóa hình trái tim trong tủ kính được không?”.

Ôm chiếc hộp đã được gói rất cẩn thận ra ngoài, khuôn mặt của Hiều Tranh nở nụ cười mãn nguyện.

Da Woo tỏ ra hết sức ngạc nhiên: “Chiếc móc khóa hình trái tim này có gì đặc biệt?”.

Dĩ nhiên là đặc biệt rồi, Hiều Tranh trầm nghĩ. Trên mỗi bức thư gửi cho người tài trợ cô đều vẽ một hình trái tim để bày tỏ lòng biết ơn và nỗi nhớ mong của mình. Bây giờ cô đã gặp người tài trợ rồi, nhưng anh ấy vẫn chưa biết cô gái mà mình tài trợ đang ở bên cạnh. Vì thế cô muốn tặng cho anh một hình trái tim trong ngày sinh nhật của anh, sau đó tiết lộ bí mật đẹp đẽ này. Hơn nữa... trái tim thủy tinh này cũng là trái tim cô yêu anh...

Nhìn dáng vẻ tò mò của Da Woo, Hiều Tranh nháy mắt rồi nói: “Cái này dĩ nhiên là có điểm đặc biệt của nó rồi. Chỉ có điều... Bây giờ vẫn còn là bí mật. Đến ngày sinh nhật của Joon Ho, bí mật này sẽ được hé mở”.

“Được nếu quà sinh nhật đã chuẩn bị xong rồi, vậy thì chỉ còn một vấn đề thôi”.

“Vấn đề gì?”Hiều Tranh ngạc nhiên hỏi.

Da Woo giơ một ngón tay, vẽ một vòng tròn lớn trong không trung rồi mới chỉ vào mặt Hiếu Tranh và nói: “Chính là cậu”.

Ngày hôm sau.

Sau khi tan học. Joon Ho đến cửa hàng váy dạ hội nổi tiếng nhất Seoul.

“Xin hỏi anh muốn mua gì?”.

“Hãy lấy chiếc váy trong tủ kính cho tôi xem”. Joon Ho chỉ tay về phía chiếc váy dạ hội màu trắng trong tủ kính.

Dưới ánh đèn, chiếc váy dạ hội màu trắng thật lóa mắt.

Nhân viên phục vụ gói cẩn thận rồi đưa cho Joon Ho. Joon Ho lấy điện thoại rồi nhấn số. “Da Woo, em xuống dưới đi, giúp anh đưa cái này cho Hiếu Tranh”.

Trong phòng ngủ.

“Oa, chiếc váy đẹp quá. Trông có vẻ đắt lắm đấy”. Da Woo ngưỡng mộ nói.

“Ngày mai mình sẽ mặc cái này sao?”.

“Đúng vậy, quá hợp. Trong bữa tiệc sinh nhật của anh Joon Ho chắc chắn cậu sẽ là người xinh nhất”. Da Woo cười giúp Hiếu Tranh chỉnh đuôi váy.

“Anh họ mình thật là có con mắt thẩm mỹ...”.

Hiếu Tranh nhìn mình trong gương, cảm giác có chút xa lạ. Thì ra mình cũng có lúc xinh đẹp như thế này. Câu chuyện cổ tích về cô gái Lọ Lem cũng như thế này sao? Ngày mai mình sẽ đối diện với thời khắc bất ngờ này như thế nào? Cảm giác tự tin mơ hồ trào dâng trong lòng Hiếu Tranh. Mình nên cố gắng để trở thành một Tàn Hiếu Tranh đáng để mọi người tự hào.

Trước gương là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần với nụ cười rực rỡ như thiên thần.